

Daniels Bog - Nummer Treogfyrre

Afsløring af symbolikken i ødelæggelsens vederstyggelighed i den bibelske profeti

Jeff Pippenger

2024-01-07

Paulus' identifikation af det hedenske Rom som den magt, der hindrede pavedømmet i at stige til magten i året 538, blev det vidnesbyrd, som William Miller erkendte som det, der fastslog, at „det daglige“ i Daniels Bog repræsenterer hedenskabet. William Millers forståelsesramme var baseret på de to ødelæggende magter: hedenskab efterfulgt af pavemagt. Millers vigtigste opdagelse til støtte for denne ramme var Paulus' vidnesbyrd i 2 Thessalonikerbrev, kapitel to, hvor Paulus identificerer, at den tilbageholdelse af pavedømmet, som blev forårsaget af det hedenske Rom, ville blive fjernet, for at „syndens menneske“ kunne sættes i Guds tempel og udgive sig selv for at være Gud.

I Daniels bog følges symbolet „det daglige“, der repræsenterer hedenskabet, altid af et symbol på pavedømmet, hvad enten dette fremstilles som ødelæggelsens overtrædelse eller ødelæggelsens vederstyggelighed. Men i Kristi advarsel til de kristne angående belejringen og ødelæggelsen af Jerusalem, som fandt sted i løbet af de tre og et halvt år fra 66 til 70 e.Kr., henviste Kristus til „ødelæggelsens vederstyggelighed, som er omtalt ved profeten Daniel“ som tegnet for de kristne, der var i Jerusalem, på straks at flygte. Historien fastslår, at tegnet ikke var symbolet på det pavelige Rom, men på det hedenske Rom. Tegnet skulle genkendes af de trofaste, hvis de skulle undgå belejringen og ødelæggelsen. Er „ødelæggelsens vederstyggelighed, som er omtalt ved profeten Daniel,“ et symbol på det hedenske Rom eller på det pavelige Rom?

Når I derfor ser Ødelæggelsens Vederstyggelighed, som der er talt om ved profeten Daniel, stå på det hellige sted, (den, som læser, han give agt:) da skal de, som er i Judæa, flygte til bjergene; den, som er på taget, skal ikke gå ned for at hente noget ud af sit hus; og den, som er på marken, skal ikke vende tilbage for at hente sine klæder. Men ve over dem, som er frugtsommelige, og over dem, som giver bryst i de dage! Men bed om, at jeres flugt ikke må ske om vinteren eller på sabbatten; thi da skal der være en stor trængsel, som der ikke har været fra verdens begyndelse indtil nu, og som heller aldrig mere skal komme. Og dersom de dage ikke blev forkortet, blev intet kød frelst; men for de udvalgte skyld skal de dage forkortes. Matthæus 24:15–22.

Søster White kommenterer, hvordan denne advarsel blev opfyldt i historien om Jerusalems ødelæggelse fra år 66 til 70 e.Kr., og hun identificerer, at den romerske hærs fane, eller felttegn, var tegnet for de kristne, som endnu var i Jerusalem, til at flygte. Var da „ødelæggelsens vederstyggelighed, som er omtalt ved profeten Daniel,“ det hedenske Rom, eller var det det pavelige Rom, således som Miller byggede sin forståelsesramme på?

William Miller blev ledt til at forstå begge Roms fremtrædelser (det hedenske efterfulgt af det pavelige), men han blev af den historie, hvori han levede, tvunget til at behandle begge riger som ét

rige. Og naturligvis er de ét rige, men de repræsenterer også to på hinanden følgende riger. Tvunget af den profetiske historie i 1798 måtte Miller behandle Rom primært som ét rige. I 1798 troede Miller, at Kristi andet komme lå omtrent femogtyve år ude i fremtiden. Han vidste udmærket, at det pavelige Rom havde modtaget et dødeligt sår i 1798. For Miller fandtes der ingen andre jordiske riger, som skulle følge efter det pavelige Rom, for Kristus stod for at vende tilbage.

I den historiske sammenhæng, hvori Miller befandt sig, forstod han statuen i Daniels andet kapitel som repræsenterende fire jordiske riger, for det var det, Daniel vidnede om.

Og det fjerde rige skal være stærkt som jern; eftersom jernet knuser og overvinder alle ting, og ligesom jernet, der sønderslår alt dette, således skal det sønderknuse og knuse. Og eftersom du så fødderne og tæerne, dels af pottemagerler og dels af jern, skal riget være delt; men der skal være i det noget af jernets styrke, eftersom du så jernet blandet med fugtigt ler. Daniel 2:40, 41.

Miller forstod, at der kun var fire riger, og at det fjerde og sidste rige var Rom, som han fra historien vidste var det hedenske Rom efterfulgt af det pavelige Rom. Det fjerde rige var for Miller, i overensstemmelse med Daniels ord, „delt“, men for Miller repræsenterede delingen kun en sondring mellem de bogstavelige og de åndelige aspekter af Romerriget. Han havde ret, men hans forståelse var begrænset.

Miller så ikke, at opdelingen mellem hedensk og paveligt Rom var baseret på den opdeling, som Paulus blev oprejst til at identificere. Paulus (og Johannes Døberen) påviste, at det bogstavelige ved korsets tidsperiode skulle overgå til det åndelige. Uden denne forståelse var Miller tvunget til at acceptere, at Rom i det væsentlige var ét rige, som havde to faser. Og naturligvis havde han ret (men var begrænset). Han kunne ikke se, at det åndelige Rom var fremstillet ved det bogstavelige Babylon, for det åndelige Rom (pavedømmet) er også det åndelige Babylon.

Det bogstavelige Babylon, som det første af de fire riger i Daniel 2, skulle være et forbillede på det fjerde rige, for det første er altid et forbillede på det sidste. Det hedenske Rom var blevet forbilledliggjort ved Babylon, men både det hedenske Rom og Babylon var forbilleder på det åndelige Rom (pavedømmet). Pavedømmet var derfor det femte rige, og det blev repræsenteret ved Babylon. Dette er en grundlæggende årsag til, at Søster White sammenligner det bogstavelige Israels fangenskab i Babylon i halvfjerds år med det åndelige Israels fangenskab i det åndelige Babylon i tolv hundrede og tres år.

„Guds menighed på jorden var lige så sandelig i fangenskab under denne lange periode med ubønhørlig forfølgelse, som Israels børn var holdt fangne i Babylon under landflygtighedens tid.“ Prophets and Kings, 714.

Miller havde derfor intet problem med at udveksle profetiske opfyldelser, der mere specifikt identificerede det hedenske Rom, med det pavelige Rom. Vi vil fremføre eksempler på dette, efterhånden som vi fortsætter, men hvis vi forstår, at Miller betragtede det hedenske og det pavelige Rom som ét rige, kan vi forstå, hvorfor Miller ikke ville have noget problem med, at Jesus henviste til „ødelæggelsens vederstyggelighed, omtalt ved profeten Daniel,“ som en opfyldelse af det hedenske Rom, samtidig med at han stadig forstod udtrykket „ødelæggelsens

vederstygghed“ i Daniels bog som et symbol på det pavelige Rom. Miller kunne ikke se de tre ødelæggende magter, og af denne grund var hans profetiske ramme begrænset, skønt korrekt.

Men hvordan skal vi forstå uoverensstemmelsen i den historiske opfyldelse i år 66 e.Kr., da det hedenske Rom opstillede sine faner i templets hellige forgårde som opfyldelse af Kristi forudsigelse? Er „ødeleggelsens vederstyggelighed, som der er talt om ved profeten Daniel,“ et symbol på det hedenske eller det pavelige Rom? Svaret på dette dilemma er forholdsvis enkelt, når man erkender tre ødelæggende magter i stedet for to. Vi bør begynde med Søster Whites kommentar til opfyldelsen af Kristi forudsigelse om Jerusalems ødelæggelse.

“I jødernes korsfæstelse af Kristus lå Jerusalems ødelæggelse indbefattet. Det blod, som blev udgydt på Golgata, var den vægt, der sænkede dem i undergang for denne verden og for den kommende verden. Sådan skal det også være på den store, endelige dag, når dommen skal falde over dem, der forkaster Guds nåde. Kristus, deres anstøds klippe, vil da åbenbare sig for dem som et hævnende bjerg. Hans åsyns herlighed, som for de retfærdige er liv, vil for de ugudelige være en fortærende ild. På grund af forkastet kærlighed, foragtet nåde, skal synderen gå til grunde.”

„Ved mange illustrationer og gentagne advarsler viste Jesus, hvad resultatet ville blive for jøderne af at forkaste Guds Søn. Med disse ord henvendte Han sig til alle i enhver tidsalder, som nægter at modtage Ham som deres Forløser. Enhver advarsel gælder dem. Det vanhelligede tempel, den ulydige søn, de falske vingårdsmænd, de foragtelige bygmestre, har deres modstykke i enhver synders erfaring. Medmindre han omvender sig, vil den dom, som disse varslende, blive hans.“ The Desire of Ages, 600.

Når Paulus identificerer overgangen fra det bogstavelige til det åndelige, fastslår han, at den fandt sted i korsets tidsperiode, og det bør bemærkes, at Jerusalems ødelæggelse er direkte forbundet med korset. Ødelæggelsen af det bogstavelige Jerusalem, som først blev fuldbyrdet af det bogstavelige Babylon, blev for sidste gang fuldbyrdet af det bogstavelige Rom, for Jesus fremstiller altid enden med begyndelsen. Nedtrampningen af helligdommen og hæren, som begyndte med Babylons hedenske magt, endte med Roms hedenske magt.

Den åndelige nedtrampning af det åndelige Jerusalem blev fuldbyrdet af det pavelige Rom, og begge disse perioder med nedtrampning (bogstavelig og åndelig) er et forbillede på den tredje ødelæggende magts nedtrampning af Guds folk, som i relation til Rom kaldes det moderne Rom.

Der er tre ødelæggende magter, som hver forfølger Guds folk. Hedenskabets drage, efterfulgt af havdyret fra katolicismen, som efterfølges af jorddyret fra De Forenede Stater (den falske profet). Hedenskabet blev fremstillet ved forskellige hedenske magter, som nedtrådte det bogstavelige Israel. Derefter nedtrådte pavemagten det åndelige Israel i tolv hundrede og tres år fra 538 til 1798. Den trefoldige forening af dragen, dyret og den falske profet er det moderne Rom, og også det nedtræder Guds folk i „timen“ under søndagslovskrisen. De tre ødelæggende magter, dragen, dyret og den falske profet, fremstilles også som det hedenske Rom, det pavelige Rom og det moderne Rom.

I Åbenbaringen 17's terminologi er hedenskabet de første fire konger; den femte konge er pavedømmet, og den sjette, syvende og ottende konge er det trefoldige forbund i det moderne Rom.

Og der er syv konger: fem er faldet, og én er, og den anden er endnu ikke kommet; og når han kommer, må han kun blive en kort stund. Og dyret, som var og ikke er, er selv den ottende og er af de syv og går fortabelsen i møde. Åbenbaringen 17:10, 11.

I lyset af Daniels bog, kapitel to, er hedenskabet alle fire riger fra det bogstavelige Babylon til det bogstavelige Rom. Det åndelige Babylon er pavedømmet (guldhovedet), og den trefoldige forening af dragen, dyret og den falske profet (det moderne Rom) repræsenteres ved den trefoldige forening af det åndelige Medo-Persien, det åndelige Grækenland og det åndelige Rom (hvis dødssår læges).

Da Jesus henviste til „Ødelæggelsens Vederstyggelighed, som er omtalt ved profeten Daniel“, identificerede han et bestemt „tegn“, som de kristne må genkende i hver af de tre former for Rom. Det hedenske Rom, det pavelige Rom og det moderne Rom forfølger alle Guds folk. Denne forfølgelse fremstilles profetisk som nedtrædelsen af helligdommen og hæren. Jesus gav en advarsel om tilnærmelsen af denne forfølgelse for hver af de tre forfølgelsesperioder. Da „tegnet“ på Roms myndighed blev anbragt inden for helligdommen, var tiden inde til at flygte fra Jerusalem. Jesus brugte ikke Daniels udtryk „Ødelæggelsens Vederstyggelighed“ som et symbol på en jordisk magt, men som et symbol på det tegn, de kristne behøvede at genkende.

"Jesus forkyndte for de lyttende disciple de domme, som skulle ramme det frafaldne Israel, og især den gengældende hævn, som ville komme over dem for deres forkastelse og korsfæstelse af Messias. Umiskendelige tegn ville gå forud for det frygtelige klimaks. Den frygtede time ville komme pludseligt og hastigt. Og Frelseren advarede sine efterfølgere: 'Når I derfor ser Ødelæggelsens Vederstyggelighed, som der er talt om ved profeten Daniel, stå på hellig grund, (den, som læser, han mærke sig det:) da skal de, som er i Judæa, flygte ud i bjergene.' Matthæus 24:15, 16; Lukas 21:20, 21. Når romernes afgudsdyrkende faner blev rejst på den hellige grund, som strakte sig nogle stadier uden for bymurene, da skulle Kristi efterfølgere finde sikkerhed i flugten. Når advarselstegnet blev set, måtte de, som ville undslippe, ikke tøve. Overalt i Judæas land såvel som i selve Jerusalem måtte signalet til flugt adlydes øjeblikkeligt. Den, som tilfældigvis befandt sig på taget, måtte ikke gå ned i sit hus, ikke engang for at redde sine mest værdifulde ejendele. De, som arbejdede på markerne eller i vingårdene, måtte ikke tage sig tid til at vende tilbage efter den ydre klædning, som var lagt til side, mens de sled i dagens hede. De måtte ikke tøve et øjeblik, for at de ikke skulle blive indviklet i den almindelige ødelæggelse." Mod Stridens Dag, 25.

I afsnittet identificerer Søster White „ødelæggelsens vederstyggelighed“ som et „umiskendeligt tegn“, der blev fremstillet ved „romernes afgudiske faner“, som de opstillede „på den hellige grund“ ved helligdommen. Jesus brugte ikke „ødelæggelsens vederstyggelighed“ til at repræsentere nogen af det hedenske eller det pavelige Roms magter, men som et „tegn“. Da „tegnet“ blev anbragt på templets hellige grund, skulle de kristne flygte fra Jerusalem, „for at de ikke skulle blive indviklet i den almindelige ødelæggelse“. Søster White går senere i det samme afsnit videre og identificerer, at Kristi profeti, som angav ødelæggelsen, havde mere end én

opfyldelse.

Frelserens profeti om hjem søgelsen af domme over Jerusalem skal få endnu en opfyldelse, hvoraf denne frygtelige ødelæggelse kun var en svag skygge. I den udvalgte stads skæbne kan vi skue den dom, der venter en verden, som har forkastet Guds miskundhed og trådt hans lov under fode. Mørke er de beretninger om menneskelig elendighed, som jorden har været vidne til gennem sine lange århundreder med forbrydelse. Hjertet sygner hen, og sindet svigter ved betragtningen. Frygtelige har følgerne været af at forkaste Himlens myndighed. Men et endnu mørkere skue fremstilles i åbenbaringerne om fremtiden. Fortidens beretninger — det lange optog af uroligheder, konflikter og revolutioner, „krigerens støvle i larm og klædningen, væltet i blod“ (Esajas 9,5) — hvad er disse i sammenligning med rædslerne på den dag, da Guds tilbageholdende Ånd helt skal blive trukket bort fra de ugudelige, ikke længere for at holde udbruddet af menneskelig lidenskab og satanisk vrede i tømme! Verden skal da, som aldrig før, skue følgerne af Satans herredømme.

„Men på den dag skal, som på tiden for Jerusalems ødelæggelse, Guds folk blive udfriet, hver den, som findes optegnet blandt de levende. Esajas 4,3. Kristus har erklæret, at Han anden gang vil komme for at samle sine trofaste til sig: 'Da skal alle jordens stammer jamre, og de skal se Menneskesønnen komme på himmelens skyer med kraft og megen herlighed. Og Han skal udsende sine engle med en kraftig basunlyd, og de skal samle Hans udvalgte fra de fire vinde, fra himlenes ene ende til den anden.' Matthæus 24,30.31. Da skal de, som ikke adlyder evangeliet, fortæres ved Hans munds ånde og tilintetgøres ved glansen af Hans komme. 2 Thessalonikerbrev 2,8. Ligesom Israel forud tilintetgør de ugudelige sig selv; de falder ved deres misgerning. Ved et liv i synd har de stillet sig så langt uden for harmoni med Gud, deres natur er blevet så fordærvet af det onde, at åbenbarelsen af Hans herlighed for dem bliver en fortærende ild.“

„Lad mennesker vogte sig, for at de ikke forsømmer den lære, der meddeles dem i Kristi ord. Ligesom Han advarede sine disciple om Jerusalems ødelæggelse og gav dem et tegn på den forestående undergang, så de kunne bringe sig i sikkerhed, således har Han advaret verden om den endelige ødelæggelses dag og givet dem tegn på dens nærhed, for at alle, som vil, må fly fra den kommende vrede. Jesus erklærer: 'Der skal være tegn i sol og måne og stjerner, og på jorden skal folkene gribes af angst.' Lukas 21:25; Matthæus 24:29; Markus 13:24–26; Åbenbaringen 6:12–17. De, som ser disse forvarsler om Hans komme, skal 'vide, at det er nær, lige for døren.' Matthæus 24:33. 'Våg derfor,' lyder Hans formanende ord. Markus 13:35. De, som giver agt på advarslen, skal ikke lades i mørke, så den dag skulle overrumple dem uforvarende. Men for dem, der ikke vil våge, 'kommer Herrens dag som en tyv om natten.' 1 Thessaloniker 5:2–5." Den store strid, 36, 37.

Da Søster White skrev disse ord, skulle ødelæggelsen af Jerusalem endnu have en fremtidig opfyldelse. Den gengældende dom, som fuldbyrdes over det moderne Rom (dragen, dyret og den falske profet) ved verdens ende, repræsenterer det endelige fald for det åndelige Babylon, men det åndelige Babylon (pavedømmet) faldt allerede én gang i 1798. Jerusalems ødelæggelse repræsenterer Guds gengældende dom over en frafalden kirke.

Jerusalems ødelæggelse i de tre og et halvt år fra år 66 e.Kr. til år 70 e.Kr. er et forbillede på den ødelæggelse ved Guds gengældende dom ved verdens ende, som bringes over det moderne Rom (dragen, dyret og den falske profet). Belejringen og ødelæggelsen af Jerusalem, som blev fuldbyrdet af hedenskabet fra år 66 e.Kr. til år 70 e.Kr., varede nøjagtigt tre og et halvt år.

Belejringen og ødelæggelsen af det åndelige Jerusalem, som blev fuldbyrdet af pavemagten, varede tre og et halvt profetiske år, fra 538 til 1798. Disse to fremstillinger er forbilleder på belejringen og ødelæggelsen af Jerusalem i „tiden“ under søndagslovskrisen, som fremkaldes af det moderne Rom. Den sidste af Jerusalems tre ødelæggelser bliver omvendt, sådan som det fremstilles i Daniels bog.

Daniels bog begynder med, at Babylon erobrer og ødelægger Jerusalem, og den ender med Babylons ødelæggelse og Jerusalems sejr. I hver af de tre kampe blev der givet de kristne et tegn, som underrettede dem om at flygte fra den kommende krig. I år 66 e.Kr. var det, da det hedenske Roms hære opstillede deres faner (deres krigsflag) på helligdommens hellige grund. I året 538 var det, da „syndens menneske“ blev åbenbaret, siddende i Guds tempel (den kristne kirke), idet han viste sig selv som Gud, da han det år ved koncilet i Orléans gennemførte en søndagslov. Håndhævelse af søndagen er det, pavedømmet identificerer som beviset på deres myndighed over den kristne verden, for de hævder (med rette), at der ikke findes nogen støtte for søndagsgudsdyrkelse i Guds Ord, og den kendsgerning, at de indførte søndagen som gudstjenestedag i kristendommen, er bevis på, at deres hedenske traditioners og skikkes myndighed står over Bibelen.

I året 538 skulle de kristne skille sig fra den romerske kirke, ikke blot fordi den ikke i sandhed var en kristen kirke, men også fordi tegnet på den pavelige myndighed var blevet anbragt på den hellige grund i Guds kirke. Søster White identificerer den adskillelsesproces i denne historie, som indledte den periode, da Guds kirke flygtede ud i ørkenen i et tusind to hundrede og tres år.

„Men der er ingen forening mellem lysets Fyrste og mørkets fyrste, og der kan ikke være nogen forening mellem deres tilhængere. Da de kristne gav deres samtykke til at forene sig med dem, som kun var halvt omvendt fra hedenskabet, slog de ind på en vej, som førte dem længere og længere bort fra sandheden. Satan frydede sig over, at det var lykkedes ham at bedrage så stort et antal af Kristi efterfølgere. Derpå lod han sin magt virke endnu stærkere på disse og tilskyndede dem til at forfølge dem, som forblev tro mod Gud. Ingen forstod så godt, hvorledes den sande kristne tro skulle bekæmpes, som de, der engang havde været dens forsvarere; og disse frafaldne kristne forenede sig med deres halvt hedenske fæller og rettede deres kamp mod de mest væsentlige træk i Kristi lære.

Det krævede en fortvivlet kamp for dem, som ville være trofaste, at stå fast imod de bedrag og vederstyggeligheder, som var forklædt i præstelige klæder og indført i kirken. Bibelen blev ikke antaget som troens norm. Læren om religionsfrihed blev kaldt kætteri, og dens tilhængere blev hadet og forfulgt.

»Efter en lang og hård konflikt besluttede de trofaste få at opløse al forbindelse med den frafaldne kirke, hvis hun stadig nægtede at frigøre sig fra falskhed og afgudsdyrkelse. De så, at

adskillelse var en absolut nødvendighed, dersom de ville adlyde Guds ord. De vovede ikke at tåle vildfarelser, som var skæbnesvangre for deres egne sjæle, og sætte et eksempel, der ville bringe troen hos deres børn og børnebørn i fare. For at sikre fred og enhed var de rede til at gøre enhver indrømmelse, der var forenelig med troskab mod Gud; men de følte, at selv freden ville blive købt for dyrt, dersom den blev opnået ved opofrelse af princip. Hvis enhed kun kunne sikres ved at gå på kompromis med sandhed og retfærdighed, så lad der være uenighed, ja endog krig.« The Great Controversy, 45.

Vi vil fortsætte disse tanker i den næste artikel.

»Evigheden strækker sig foran os. Forhængen er ved at blive løftet. Vi, som indtager denne højtidelige, ansvarsfulde stilling, hvad gør vi, hvad tænker vi på, siden vi klamrer os til vor selviske kærlighed til bekvemmelighed, mens sjæle går fortabt omkring os? Er vore hjerter blevet fuldstændig forhærdede? Kan vi ikke føle eller forstå, at vi har et arbejde at udføre for andres frelse? Brødre, hører I til den klasse, som, skønt de har øjne, ikke ser, og, skønt de har ører, ikke hører? Er det forgæves, at Gud har givet jer kundskab om sin vilje? Er det forgæves, at han har sendt jer advarsel efter advarsel? Tror I på den evige sandheds erklæringer om det, som er ved at komme over jorden, tror I, at Guds domme hænger over folket, og kan I da stadig sidde trygt, dovne, skødesløse, fornøjelsessyge?«

„Det er ikke nu tid for Guds folk til at fæste deres hengivenhed ved verden eller samle deres skat dér. Tiden er ikke fjern, da vi ligesom de første disciple vil blive tvunget til at søge et tilflugtssted på øde og ensomme steder. Ligesom Jerusalems belejring af de romerske hære var signalet til flugt for de judæiske kristne, således vil vort folks magtovertagelse i det dekret, som håndhæver den pavelige sabbat, være en advarsel for os. Da vil tiden være inde til at forlade de store byer som forberedelse til at forlade de mindre byer for tilbagetrukne hjem på afsides steder i bjergene. Og nu burde vi, i stedet for at søge kostbare boliger her, berede os til at flytte til et bedre land, det vil sige et himmelsk. I stedet for at bruge vore midler til selvtilfredsstillelse burde vi lære at spare. Ethvert talent, som er betroet af Gud, bør bruges til Hans ære ved at give advarslen til verden. Gud har et arbejde, som Hans medarbejdere skal udføre i byerne. Vore missioner må understøttes; nye missioner må åbnes. At føre dette arbejde frem med held vil kræve ikke så små udgifter. Der behøves gudshuse, hvor folk kan indbydes til at høre sandhederne for denne tid. Netop til dette formål har Gud betroet kapital til sine forvaltere. Lad ikke jeres ejendom være bundet i verdslige foretagender, så dette arbejde hindres. Få jeres midler dérhen, hvor I kan råde over dem til gavn for Guds sag. Send jeres skatte forud for jer til himlen.“ Testimonies, bind 5, 464.